

ادای احترام ائتلاف وصل (WASL) به رُزا افتخاری

بدینوسیله، ما خانواده ائتلاف زنان برای رهبری امنیت (WASL) یا به اختصار وصل، با قلبی آکنده از غم و اندوه مراتب تسلیت خود را به مناسبت از دست دادن خواهر، دوست و همکار عزیزمان، رُزا افتخاری ابراز می‌داریم. او در ۲۰ جولای ۲۰۲۱ به علت ابتلا به بیماری سرطان تخمدان این جهان را ترک گفت.

رزا که از اعضای مؤسس ائتلاف وصل در سال ۲۰۱۶ بود، با شور و شغف خاصی از اولین بیانیه جمعی و چشم‌انداز و ارزش‌هایی که سازنده و محرک انجمن ما بودند حمایت کرد. او که روزنامه‌نگار و شخصیت شناخته‌شده‌ای در جنبش زنان ایرانی و دبیر تحریریه ماهنامه بنام زنان بود، برای پرداختن به مسائل مهم برابری جنسیت و حقوق بشر، فضایی برای گفتگو و یافتن نقاط مشترک بین صداهای سکولار و مذهبی ایجاد کرد.

او نه تنها توانست که عمق دانش و تخصص خود و همچنین راهبردهای گفتگو و کنش‌گری در فضای بسته سیاسی را با ائتلاف وصل، که گروهی متشکل از زنان صلح‌ساز سرتاسر جهان است، به اشتراک بگذارد، بلکه همزمان در گرما و غنای زندگی و تجربه دیگر اعضای ائتلاف بالید و اوج گرفت. عاشق آن بود که به داستان زندگی زنان صلح‌ساز سرتاسر جهان گوش فرا دهد.

فارسی، که زبان مادری رزا بود و زبانی است که عاشق آن بود و به شیوایی و رسایی به آن سخن می‌گفت، به ما کمک می‌کند که به این درد جانکاه و فقدان ابدی فائق آییم.

فارسی زبانان در مواجهه با مرگ دیگران می‌گویند «روحش شاد». امید ما هم این است که روحش شاد باشد. در طول زندگی خود، رزا چندین زندگی را زیست. در ۱۷ سالگی، شاهد سوزاندن سینما رکس در آبادان بود، شهر زادگاهش که اولین جرقه‌های انقلاب ایران از آن شروع شد. هنگامی که ارتش صدام در سال ۱۹۸۰ به ایران حمله کرد، او در خط مقدم جنگ بود و به تخلیه مردم از شهر کمک کرد. جوهره رزا صلح‌ساز بود؛ کسی که به سمت مشکلات می‌رود تا به مردم کمک کند، در حالی که دیگران از مواجهه با مشکلات فرار می‌کنند.

سال‌ها بعد، مانند خیلی از شخصیت‌های ملی دیگر، او هم به اجبار تن به تبعید داد، اما در آمریکا زندگی خود را از نو ساخت، اول با دریافت بورس نیمن، و سپس با دریافت مدرک کارشناسی ارشد از دانشکده کندی هاروارد؛ و این در حالی بود که به خانواده‌اش رسیدگی می‌کرد و کارش را که مرتبط با حقوق زنان و توسعه جامعه مدنی بود به درستی و با مروت، ادامه می‌داد. بیماری‌اش مبارزه‌ای دیگر بود که با متانت و قدرت با آن دست و پنجه نرم کرد.

در فارسی، وقتی کسی از زندگی‌مان غایب است می‌گوییم «جایش خالی»؛ و به راستی اینگونه است. هیچ کس نمی‌تواند جایش را پر کند؛ واقعا عجیب است. رزا انسانی قابل اعتماد، جاافتاده و با ریشه، متعهد، و بخشنده بود؛ زندگی بدون او غیر قابل تصور بود. بعضی از ما، به عنوان نزدیک‌ترین دوستانش، سال‌ها بود که از بیماری سرطان او مطلع بودیم، اما انکار و اعتقاد مداوم (یا تعلیق ناباوری) به حضور حتمی وی، ما را در این سال‌ها سرپا نگه داشت. غمی که امروز داریم، غم نهانی است که پنج سال در دل داشتیم.

در این سال‌ها، به هیچ کدام از ما اجازه نداد که زندگی‌مان را به خاطر او تغییر دهیم. فراتر از همه اینها، همیشه آماده صحبت و حمایت از دوستانش بود، صحبت‌هایی بی‌پایان درباره همه چیز و هیچ چیز – گویا تا ابد وقت صحبت داشتیم.

در سال ۲۰۱۷، درست قبل از گردهمایی سالانه آیکن/ وصل در مراکش، خبر تشخیص بیماری‌اش آمد و نتوانست ما را همراهی کند. اما یک سال بعد، با توقف موقتی مراحل شیمی‌درمانی، برای افتتاحیه سمینار «میانجیگری همه‌شمول و پاسخگو به جنسیت» آیکن در اتاوا و همچنین در گردهمایی سال ۲۰۱۸ آیکن در سری‌لانکا به ما پیوست.

هر انسانی که او را ملاقات کرده باشد، گفتگویی عمیق، تاثیرگذار و صمیمی با او را به یاد می‌آورد. رزا نه تنها راوی بی‌نظیری بود، بلکه استعدادی ذاتی در جذب روایت‌ها هم داشت: به شنیدن داستان زندگی افراد علاقه داشت و اهمیت می‌داد؛ او قادر بود که اعتماد ایجاد کند و اعتماد جلب کند. رزا عاشق این بود که با همه در سرتاسر جهان ارتباط داشته باشد.

ما در فارسی می‌گوییم «دل به دل راه دارد». عشق رزا، روحش و جوهره‌اش در جان آنهایی که رزا را درک کرده بودند ادامه خواهد یافت؛ در جان دوستانش، همکارانش و روزنامه‌نگاران ایرانی و نسل جوان زنان ایرانی و افغان که ماهنامه زنان را خواندند و تشویق شدند و الهام گرفتند تا به دنبال رویاهای خود و فرصت‌های برابر باشند.

رزا عاشق سفر بود. سه‌شنبه ۲۰ جولای، هنگامی که خبر عروجش را شنیدیم، آسمان بالای اقیانوس کالیفرنیا، به رنگ رز درآمد. روح رزای ما آنجا بود و به سمت بهشت و به سرتاسر جهان می‌رفت تا همه ما را نظاره کند.

روحش در آرامش ابدی و روانش رقصان در میان ستارگان.